

196

R O M Â N I A
CURTEA DE APEL TÂRGU MUREȘ
SECȚIA COMERCIALĂ, DE CONTENCIOS ADMINISTRATIV ȘI
FISCAL
Dosar nr. 71 2/2008

Decizie nr. 1099/R

Ședința publică din 09 decembrie 2008

Completul compus din:

- Președinte

- Judecător

- Judecător

Grefier -

Pe rol judecarea recursului formulat de pârâta Direcția Generală a Finanțelor Publice Mureș, cu sediul în Târgu Mureș, str. Gheorghe Doja, nr.1-3, județul Mureș, prin reprezentanți legali, împotriva Sentinței civile nr. din 26 iunie 2008, pronunțată de Tribunalul Mureș în dosarul nr. 284/102/2008.

La apelul nominal răspunde reclamanta intimată S.C. „ ” S.R.L. Târgu Mureș prin avocat , lipsă fiind pârâta – recurentă Direcția Generală a Finanțelor Publice Mureș.

Procedura de citare este legal îndeplinită.

S-a expus referatul cauzei constatându-se că recursul este declarat și motivat în termenul procedural, fiind scutit de plata taxei judiciare de timbru în temeiul dispozițiilor art. 17 din Legea nr.146/1997.

Cauza fiind în stare de judecată, instanța acordă cuvântul în fond părții prezente.

Reprezentantul reclamantei intimată S.C. „ ” S.R.L. Târgu Mureș solicită respingerea recursului ca nefondat și menținerea hotărârii atacate ca fiind legală și temeinică, cu obligarea la plata cheltuielilor de judecată, pentru motivele expuse în cuprinsul întâmpinării depuse la dosar, ținând seama și de practica Înaltei Curți de Casați și Justiție, sens în care a depus la dosar în copie, Decizia nr. 988/11 martie 2008.

CURTEA,

Prin sentința civilă nr. 26 iunie 2008 a Tribunalului Mureș, dos. nr. 72/2006, a fost admisă acțiunea reclamantei S.C. „ ” S.R.L. în

contradictoriu cu pârâta D.G.F.P. Mureș și, în consecință, a dispus anularea deciziei nr. /17.01.2008 emisă de pârâtă, precum și anularea deciziei de impunere nr. /30.08.2007 emisă de A.F.P. Târgu Mureș și raportul de inspecție fiscală nr. /30.08.2007, întocmit de organele de control din cadrul pârâtei, privind obligațiile fiscale ale reclamantei în sumă de lei.

De asemenea, a respins ca neîntemeiată contestația cu privire la celelalte dispoziții din actele atacate.

A respins ca neîntemeiată cererea reclamantei având ca obiect restituirea sumelor încasate de pârâtă.

A obligat pârâta să plătească reclamantei cheltuielile de judecată în quantum de lei.

Pentru a pronunța în acest sens, instanța de fond a reținut următoarele:

La data de 06.02.2008, se arată în considerentele hotărârii atacate, reclamanta a formulat acțiune introductivă solicitând instanței anularea actelor administrativ fiscale mai sus arătate. În motivele acțiunii reclamanta consideră că actele administrativ fiscale atacate sunt netemeinice și nelegale, în acest sens motivând că nu au fost încălcate dispozițiile art. 42 și 43 din Ordonanța de Urgență nr. 102/1999 privind protecția specială și încadrarea în muncă a persoanelor cu handicap având în vedere că toate angajările din perioada verificată au fost făcute pe baza propunerilor făcute de AJOFM ca urmare a cererilor făcute de reclamantă. Or, se arată în acțiunea introductivă, conform formulărilor tipizate ale AJOFM aceasta din urmă nu a repartizat reclamantei persoane cu handicap, iar persoanele cu grad de invaliditate repartizate de aceasta au fost angajate. În ce privește impozitul pe profit legat de factura fiscală nr. /16.06.2004 emisă de S.C. „S.R.L.„ reclamanta arată că a achitat pentru această societate contravaloarea energiei electrice, astfel că suma de bani reprezintă o cheltuială a reclamantei. Pentru sumele de bani cuprinse în facturile emise de S.C. „S.R.L.„ reclamanta susține că pârâta nu a analizat motivele cuprinse în contestație. Cu privire la facturile emise de S.C. „S.R.L.„ sumele de bani, precizează aceeași reclamantă, reprezintă acțiuni de protocol justificate în limita de 2% din profitul societății. În final, mai arată că sumele cuprinse în facturile emise de S.C. „S.R.L.„ a fost corectată deficiența prin stornare.

Prin întâmpinarea depusă pârâta solicită respingerea acțiunii susținând că reclamanta nu a făcut dovada, în condiții legale, că ar fi solicitat trimestrial repartizarea de persoane cu handicap, astfel că a încălcat dispozițiile art. 42 alin. 1 din OUG nr. 102/1999, care prevede că persoanele juridice ce au cel puțin 75 de angajați au obligația de a angaja persoane cu handicap cu contract individual de muncă într-un procent de 4% din numărul total de angajați, astfel că, pentru că nu s-ar fi conformat acestor obligații legale, reclamanta trebuie să plătească către bugetul de stat o sumă egală cu salariul minim brut pe țară înmulțit cu numărul locurilor de muncă în care a încadrat handicapați. În ce privește



celelalte mențiuni din actele administrativ fiscale, pârâta le consideră temeinice și legale.

Prima instanță, pe fondul cauzei, reține, legat de obligațiile de plată reprezentând contribuția la fondul special de solidaritate, că dispozițiile legale la care se face referire atât în acțiunea introductivă, cât și în întâmpinarea formulată, sunt prevăzute în O.U.G. nr. 102/1999 în vigoare la data controlului administrativ fiscal efectuat.

În continuare, prima instanță relevă că reclamanta a depus la AJOFM Mureș, trimestrial, situațiile privind locurile de muncă vacante. De asemenea, se reține că prin adresele cu nr. 03.10.2007 și 02.10.2007 A.J.O.F.M. arată că în perioada decembrie 2003 – decembrie 2006 nicio persoană cu handicap nu s-a înregistrat la AJOFM Mureș, respectiv că reclamanta a participat la bursele locurilor de muncă. ca atare, a dispus admiterea acțiunii introductive de instanță sub acest aspect.

În ce privește celelalte obligații de plată stabilite în sarcina reclamantei prin decizia de impunere, instanța apreciază că acestea au fost legal stabilite, astfel că a dispus respingerea acțiunii pentru celelalte obligații fiscale contestate.

Față de această hotărâre a declarat, în termen, recurs D.G.F.P. Mureș solicitând ca, prin admiterea recursului, să se dispună modificarea în parte hotărârea atacată și, pe cale de consecință, respingerea acțiunii introductive privind obligațiile de plată reprezentate de contribuția la fondul special de solidaritate. Prin motivele de recurs, recurenta susține că instanța de fond nu a ținut cont de dispozițiile art. 42 din O.U.G. nr. 102/1999, precizate mai sus, reclamanta nefăcând dovada că ar fi solicitat AJOFM repartizarea de persoane cu handicap calificate în meseriile respective, astfel că nu este exceptată de la plata lunară prevăzută de art. 42 alin. 2 din O.U.G. nr. 102/1999. În susținerea celor afirmate, recurenta a depus și practică judiciară, respectiv decizia nr. /11.03.2008 a Înaltei Curți de Casație și Justiție.

Intimata a formulat întâmpinare, solicitând respingerea recursului ca nefundat.

Analizând actele de la dosar, atât prin prisma motivelor de recurs, cât și în virtutea rolului devolutiv al prezentei căi de atac, instanța de recurs reține următoarele:

În temeiul art. 129 alin. ultim Cod procedură civilă, instanța va avea în vedere, în ce privește analiza pe fondul cauzei, doar limitele cu care a fost sesizată prin cererea de recurs, și anume obligația fiscală reprezentată de contribuția la fondul special, având în vedere că recursul se referă doar la această obligație, iar intimata nu a formulat recurs în legătură cu celelalte obligații fiscale criticate prin acțiunea introductivă de instanță, capete ale acțiunii respinse de prima instanță.

Așadar, în aceste limite ale judecății, instanța reține că Ordonanța de Urgență nr. 102/1999 privind protecția specială și încadrarea în muncă a persoanelor cu handicap prevede măsuri concrete în scopul exercitării dreptului

persoanelor cu handicap la un regim de prevenire, de tratament, de adaptare, de învățământ, de instruire și de integrare socială a acestei categorii de persoane.

Una din aceste măsuri este prevăzută în art. 42 alin. 1 din O.U.G. nr. 102/1999 care prevede că „Persoanele juridice care au un număr de peste 100 de angajați au obligația de a angaja persoane cu handicap cu contract individual de muncă într-un procent de 4% din numărul total de angajați.

În acest sens, art. 2 pct. 1 din Instrucțiunile nr. 1008/2003 prevede că persoana juridică întocmește trimestrial și comunică agenției pentru ocuparea forței de muncă oferta de locuri de muncă vacante pentru persoanele cu handicap.

Organul de control fiscal reproșează reclamantei intime tocmai faptul că aceasta, în perioada decembrie 2003 – decembrie 2006, nu a comunicat trimestrial oferta de locuri de muncă.

În fapt, așa cum rezultă din actele depuse la dosar, în special din adresele emise de A.J.O.F.M., menționate și de prima instanță, A.J.O.F.M. Mureș comunică instanței că în perioada supusă controlului fiscal reclamanta intimată a depus mai multe cereri de angajare de muncitori, iar prin cererile respective A.J.O.F.M. Mureș, dacă nu se solicita expres acest lucru, putea repartiza persoane cu dizabilități pentru a fi angajate.

Este de observat că, prin adresa nr. 1007/2007, A.J.O.F.M. Mureș a răspuns că în perioada decembrie 2003 – decembrie 2006 nicio persoană cu handicap nu a fost înregistrată în evidențele A.J.O.F.M. Mureș ca persoană care să fie în căutarea unui loc de muncă.

Or, scopul O.U.G. nr. 102/1999, așa cum s-a arătat mai sus, este acela de protecție specială, inclusiv prin integrarea socială a persoanelor cu dizabilități, cum ar fi angajarea acestora la diferite unități economice.

În acest sens, în raport cu obligația instituită de art. 42 alin. 1 din O.U.G. nr. 102/1999, dar și cu cea stabilită de art. 2 pct. 1 din Instrucțiunile nr. 1008/2003, aceste texte de lege sunt aplicabile în măsura în care ele au finalitatea scontată de legiuitor, și anume de a angaja cel puțin 4% din personal persoane cu dizabilități, art. 42 alin. 1 din O.U.G. nr. 102/1999 prevăzând această obligație. Este evident că un text de lege trebuie interpretat în sensul în care el este aplicabil, nu în situații în care nu poate fi aplicat.

Este adevărat că art. 43 alin. 1 din același act normativ sancționează acele persoane juridice ce nu angajează procentul prevăzut de lege, ca angajați persoane cu dizabilități, dar acest text de lege nu poate fi interpretat ad absurdum în condițiile în care A.J.O.F.M. Mureș nu are nicio persoană cu dizabilități înregistrată ca fiind în căutarea unui loc de muncă.

Faptul că reclamanta intimată, nu a făcut oferte de muncă nu poate fi interpretat ca o încălcare a dispozițiilor art. 42 alin. 1 din O.U.G. nr. 102/1999 și pentru simplul motiv că un act normativ de forță juridică inferioară nu poate veni în completarea și adăugirea unui text de lege cu forță juridică superioară.

Or, interpretarea corectă a art. 42 alin. 1 din O.U.G. nr. 102/1999 presupune să fi existat un refuz al reclamantei întimate de a angaja persoane cu dizabilități, pentru îndeplinirea scopului prevăzut de acest act normativ, acela de incluziune socială, și, mai ales, presupune să existe persoane cu dizabilități care să dorească să fie angajate, lucru negat de A.J.O.F.M. Mureș, care arată că în această perioadă nu a existat nicio persoană cu dizabilități înregistrată ca fiind în căutarea unui loc de muncă.

Pentru rațiunile de mai sus, instanța găsește recursul neîntemeiat și nefondat, urmând a-l respinge ca atare.

**PENTRU ACESTE MOTIVE
ÎN NUMELE LEGII
D E C I D E:**

Respinge recursul declarat de Direcția Generală a Finanțelor Publice Mureș, cu sediul în Târgu - Mureș, str. Gheorghe Doja, nr.1-3, județul Mureș, împotriva Sentinței nr. 100 din 26 iunie 2008 a Tribunalului Mureș - Secția Contencios Administrativ și Fiscal.

Irevocabilă.

Pronunțată în ședință publică, la 09 decembrie 2008.

Președinte,

Judecător,

Judecător,

Grefier,

Red. H.D.
Tehnored.M.L.
2 exp./16.02.2009
Jud.fond.Audonice A.M.

